

Väino Puura:

«Olen hingelt küll romantik, aga pole kunagi vastu võtnud suuri spontaanseid otsuseid.»

Tuleval laupäeval 65aastaseks saav laulja oma juubelit tähistada ei kavatse. «Minu sünnipäevad siin elus on peetud,» arvab ta.

ANU AAS
FOTOD: KALEV LILLEORG

Küll aga on teisi teemasid, mis Väinot sütitavad. Naisest ja lastest rääkides võtab härra välja oma nutitelefoni ja näitab ajakirjanikule uhkusega nende pilte. Väärikus ja puhas südame-tunnistus on mehe jaoks tähtsaimad väärtused. Aplaus, särava lava fanfaarid ja eriala, mille valikus laulja kunagi kahelnud pole, on samuti olulisel kohal.

Oma lauluõpetaja Paul Elkeni õhutusel suundusite 1969. aastal Tartu muusikakooli. Olete te seda sammu kunagi kahetsenud?

Ei ole. Pärast kaheksandat klassi otsustasin minna Kurenurmest Nõo keskkooli matemaatikat õppima. Sõitsime isa mootorrattaga kohale, aga kui päralt jõudsim, selgus, et oleme hiljaks jäänud ning sisseastumiskatsed on juba toimunud. Seega läksin saatuse tahtl hoopis Võru 1. keskkooli. Paul Elken oli tol ajal seal kohalik muusikaõpetaja, kes mind laulma suunas ja julgustas.

Kooliajast meenub veel see, et mulle üldse ei



meeldinud kooris laulda. Koolikoor ja -ansambel olid minu jaoks ikka täiesti katastroofilised. Mul oli tunne, et suuremas grupis lauldes puudub mul igasugune isiklik väljund, et ma ei saa end mitte kuidagi teostada. Kuigi, eks teater ole ka kollektiivne kunst, näitlejad-lauljad kuuletuvad lavastajale. Aga noores tulises eas tundus mulle täiesti meelevaldne dirigendile alluda. Otsustasin, et kui laulan, siis üksinda, ja kui seda ei lasta, ei laula üldse.

Mis elukutsete peale te veel nooruses mõtlesite? Kes teist oleks võinud saada?

Millest sa ikka seal Võrumaa metsade vahel unistad? Minust oleks võinud saada autojuht, traktorist, põllumees, aga ma ei unistanud nendest elukutsetest. Nägin ju küll, kuidas väikeses kohas külaelu käis. Meeste peamine tegevus pärast tööd oli sõpradega koos poe taga viina võtta ja siis traktoritega tiiki sõita. Teinekord liitus selle seltskonnaga ka mu isa, kes oli olnud pulmades pillimees ja kuulunud sõjaväe orkestrisse. Isa mängis küllalt puhtalt akordioni. Nii seal siis ümisesi, vahel ka lauldi. Mina ei tahtnud endale sellist elu, ja mis veel tähtsam - ema ei tahtnud mulle sellist tulevikku. Tema hakkaski õhutama, et ma lähaksin edasi õppima. Ükskõik mida, aga peaaegu, et külast välja. Kaalusin tol ajal ka ülikooli arstiteaduskonda astuda, aga keskkooli viimastes klassides oli üsna selge, et muud minust ei saa kui laulja.

Kas teile on kogu aeg meeldinud laval olla? Või on olnud ka mõnaperioode, kus olete mõelnud teatrist loobumisele?

Jah, neid perioode on mitu olnud. Olin 33aastane, kui tulin Itaaliast õppimast. Mõni aasta pärast seda oli eluenergiat palju, võtsin vastu kõik tööd, mis pakuti. Aga 30ndate lõpus hakkasin ära väsima, tekkis kriisihetk. Tegu oli mitme halva asjaolu kokkulangevusega. Ülekoormus, enese sisemised konfliktid ja solvumised. Lõpuks sündiski meil abikaasaga mõte, et läheme üldse minema, teatrist ja Eestist. Meil oli isegi Soomes ühteist välja vaadatud, aga siis Eri Klas rääkis meid kuidagi sellest ära, veenis ümber. Praegu on selliste asjade otsustamine ja üldse äraminimine vist väga lihtne, aga tol ajal oli see nagu abielulahutus.

Teie abikaasa on samuti laulja. Kui palju te töösasu kodus arutate? Räägite te õhtusöögilauas kõik päevasündmused läbi?

Oleme abikaasaga teineteise suurimad kriitikud, seda nii tööalaselt kui ka muudes eluvaldkondades, kas või näiteks moe alal. Kui põhjust, kiidame teineteist, kui vaja, jagame karmimaid sõnu.

Oma naisega meeldib mulle arutleda absoluutselt kõikidel teemadel! Ainult teatrist on meie kodus viimasel ajal üha vähem juttu. Me ei käi enam eriti kolleegide töid vaatamas, neid on juba nähtud küll. Draamalavastused mujal teatrites on teine teema, neid ikka vahel vaatame.

TAGASIHOIOLIK: «Väga suuri tõesid mul välja öelda ei ole. Olen vist üsna igavat elu elanud. Jaganud muresid-rõõme oma naisega ja kasvatanud lapsi. Kardan, et ma pole ajakirjanikule ilmselt väga tänuväärne materjal,» ütleb Väino Puura.

Milliseid omadusi te oma abikaasas imetlete?

Ta on väga hoolitsev ja tähelepanelik. Ta austab mind ja mina austan teda. Ma hindan seda, et ta ei süüdistata mind kunagi. Tihtilugu kipuvad abieluinimesed teineteist süüdistama ja kritiseerima. Meil on naisega probleemide lahendamiseks hoopis teised väljundid. Sirje on väga viisakas. Kui keegi üle meie koduläve astub, soovib ta alati teha selle inimese olemise nii soojaks ja mõnusaks kui võimalik. Ta ei ütle kunagi kellelegi halvasti. Ainult pojale heidab aeg-ajalt ette, et habe on pikaks kasvanud.

Teil on kindlasti läbi aegade olnud palju austajannasid. Kuidas nad on oma lugupidamist üles näidanud, meenub teile mõni lõbus seik?

Austajannad on olnud minu vastu aupaklikud, nii nagu minagi olen neisse suhtunud aupaklikkusega. Mingisuguseid ekstraordinaarseid seiku õnneks või kahjuks ei meenu - lilled ja kaardikesed heade soovidega, nagu ikka.

Kas lillede ja kaardikeste tulv abikaasas armukadedust pole esile kutsunud?

Ta pole mulle sellest kunagi rääkinud. Usun, et selline asi tekitab ikka mingeid kahtlusi, vahel ka pahameelt. Aga usun ka, et kui kahe inimese vahel on armastus, austus ja hoidmine, saadakse sellest üle. Minu naine pole mulle kunagi seda ette heitnud.

Näitlejates tekitab tuska see, kui nende lapsed soovivad samuti lavakasse astuda. Ju nad teavad, et õpingud lavakoolis ja teatritöö pole lihtsad, sestap soovivad nad oma lapsi sellest säästa. Teie poeg Rene Puura on samuti muusik. Olete te tema erialavalikus kunagi kaasa rääkinud või soovitusi andnud?

Abikaasaga tegime nii palju, et andsime lastele tõe tõe tulevase eriala suunas. Panime nii Rene kui ka Annika viieaastaselt muusikat õppima. Edasine muusikale truuks jäämine on olnud juba nende endi valik. Oleksin olnud ka väga õnnelik, kui neist oleks saanud näiteks arstid või advokaadid. Arvan, et iga lapse jaoks on ülivajalik, et ta nooruses kuskil ringis käiks. Ükskõik, on selleks ringiks siis muusika, matemaatika, keeled, ballett või võimlemine.

Kas sõbrad-tuttavad, kellega te vabal ajal suhtlete, on peamiselt lauljad ja teatriinimesed?

Peaaegu tunnistama, et mu kunagine suhtlusringkond koosnes tõesti kolleegidest ja lauljatest. Täna on ma nendest võõrdunud. Ma ei tea, miks see nii on. Praegu lävin kõige rohkem inimestega, kellega tutvusin 40ndates eluaastates. Elasime tol ajal kortermajas ja meie naabriteks oli palju arste. Nemand on jäänud ja nendega suhtlen ka ilmselt kõige rohkem.

Kust te positiivset energiat saate? Tööst, sõpradega suhtlemisest või hoopis millestki kolmandast?

Positiivne energia tuleb sellest, kuidas sa ise suudad loodusest, elust ja oma lähedastest energiat ammutada. Vahel näen tänaval vana tuttavat, vestlen pool tundi ja saan hea energia sisse. Mõnikord piisab tasakaalu taastamiseks ka niisama kodus lamamisest, jalutuskäigust või sihitult autoga sõitmisest. Vahel meeldib mulle teha kodutöid: lund rookida, puud riita panna, muruniidukit